

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Urozená guvernantka

DIANE GASTONOVÁ

UROZENÁ
GUVERNANTKA

PŘEKLAD

DANIELA KLEČKOVÁ

Milá čtenářko,

březen – za kamna vlezem, duben – ještě tam budem. Když pro Vás připravuji knížky na duben, ještě sice nevím, jak bude za okny, ale doufám, že čas na milé příběhy plné romantiky si najdete. Ať už je počasí jakékoli...

Tentokrát Vám přináším romance z různých historických období. První od Helen Dicksonové, která pro Vás píše již od roku 2005 a od níž jste si mohla přečíst už osmnáct titulů, jsem nazval Setkání na královském dvoře. Odehrává se v 17. století. Druhou s názvem Vyměněná guvernanta napsala Diane Gastonová (Vám také dobře známá, v češtině už vyšlo jejích patnáct historických příběhů) a její děj se odehrává v Londýně a Jezerní oblasti v období anglického regentství. Přesto obě hrdinky mnohé spojuje – Arlette čelí krutostem války, ale potkává muže svého srdce. Ten se jí sice na pár let ztratí, ale věřte, že láska je mnohem silnější a osud je opět svede dohromady. A Rebeka se musí vypořádat s tím, že jako jediná přežije ztroskotání lodi... i ona najde muže svého srdce a musí se potýkat s mnoha překážkami, aby s ním mohla být navždy.

Věřím, že nad stránkami historických harlequinek alespoň na chvíli zapomenete na své každodenní starosti a povinnosti a přenesete se do dávné historie...

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

**UROZENÁ
GUVERNANTKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Lady Becomes a Governess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Daniela Klečková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7556-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7557-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7558-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červen 1816

Lady Rebeka klopýtala za námořníkem sehnutým pod tíhou jejího zavazadla a podmračenou služebnou, jež ji doprovázela při plavbě přes Irské moře do Anglie, kde ji nečekalo nic dobrého. Měla se tam proti své vůli vdát za muže, ke kterému cítila jen odpor.

Námořník je vedl přes palubu za ostatními pasažéry – ženou s dětmi, cizím džentlmenem a obchodníkem – dolů po schůdkách ke kajutám v podpalubí.

Rebeka se zhluboka nadechla vůně slané vody, prostupující dřevěnou lodní konstrukcí. Bude ji tahle náhražka svěžího mořského vzduchu doprovázet celou cestu? Anebo ji Nolan, kterou s ní její nevlastní bratr a hrabě z Keneagle poslal jako dozor, pustí alespoň na chvíli na palubu? Nikdy nebyla tak šťastná, jako když stála u příde, mořský vánek jí čečral vlasy a pozorovala, jak si loď razí cestu tmavomodrou vodní hladinou.

Zpomalila natruc služebné, která měla dohlédnout na to, aby se provdala za muže, kterého jí vybral bratr. Snad ji ale nemusí hlídat na každém kroku!

Rozhlédla se, ale nebylo kam utéct, alespoň v tuhle chvíli, kdy loď kotvila uprostřed přístavu. I kdyby

nakrásně doplávala ke vzdálenému břehu, bratr už se postará o to, aby zůstala na mizině, pokud neposlechne a neprovdá se za lorda Stonecrofta.

„Lady Rebeko!“ zavřískl pronikavý hlas Nolan. „Pospěšte si. Vaše kajuta je připravená.“

Pevně sevřela rty a zastavila se.

„Lady Rebeko!“ Nolan se pro ni vracela.

Nezbylo jí, než ji neochotně a co nejpomaleji následovat do kajuty.

V kajutě se posadila k malému stolu s židlemi připevněnými k podlaze a malým okénkem pozorovala, jak loď opouští přístav. Vál příznivý vítr, takže ráno budou v Anglii.

Jakmile se však ocitli na otevřeném moři, začaly se zvedat vlny a loď se prudce rozhoupala.

Nolan zasténala a přitiskla si ruce k žaludku. Svezla se na židli naproti Rebece. „Budu zvracet.“

Jen ne tady, zděsila se Rebeka. „Pojďte.“ Zvedla se a pomohla Nolan na nohy. „Odvedu vás do vaší kajuty, tam budete mít klid.“

Nolan měla malinkatou kajutu hned vedle ní, skromně vybavenou jen lůžkem a našťestí i kbelíkem. Rebeka jí pomohla do postele. Nolan znovu zasténala, zbledla jako stěna a otočila se ke zdi.

„Nechcete, abych vám přinesla něco k jídlu?“ nabídla se Rebeka, které se starší ženy zželelo. „Při mořské nemoci někdy pomůže, když člověk dostane něco do žaludku.“

„Nechci nic,“ vypravila ze sebe Nolan. „Jděte pryč.“

Rebeka vedle ní postavila kbelík. „Kdybyste potřebovala, máte u postele kýbl. Přijdu se na vás za chvíli podívat.“

„Ne,“ vyhekla Nolan. „Chci být sama.“

Rebeka v duchu zajásala.

Přesto si slíbila, že se na služebnou bude chodit dívat.

Sama mořskou nemoc nikdy nezažila, ale když ještě za studentských let cestovala na lodi přes Irské moře, zažila hodně nešťastníků, kteří jí trpěli.

Vyšla na chodbu a cítila, jak jí ze srdce spadl balvan. Může si dělat, co se jí zachce – i když jen na chvíli.

Opatrně vykročila ke schůdkům. Bez Nolan se mohla svobodně vydat na palubu a vychutnat si plavbu plnými doušky.

Poklop se nadzvedl a po schůdkách začala sestupovat mladá žena v promáčeném plášti s kapucí. Voněla mořem.

Rebeka čekala, až bude dole, protože na schodech bylo místo jen pro jednoho.

Žena kolem ní prošla se sklopenou hlavou a Rebeka se pustila vzhůru po schodech.

„Chystáte se na palubu, slečno?“ zavolala za ní žena. „Právě mě poslali dolů.“

Rebeka se otočila.

Žena si stáhla z hlavy kapuci. „Moře je rozbouřené –“ Oči se jí rozšířily úžasem.

Rebeka zalapala po dechu.

Žena měla stejné oříškově hnědé oči jako ona, její nos a ústa i hnědé vlasy. Byla podobně vysoká, měla stejnou postavu a patrně byly stejně staré. Dokonce i plášť měla v podobném šedivém odstínu.

Jako by se dívala do zrcadla. Až na to, že její zrcadlový obraz měl prostý účes a šaty ve fádní hnědé barvě.

Když Rebeka popadla dech, zavrtěla hlavou: „Vždyť vy vypadáte jako já!“

Nešálí ji zrak? Zamrkala, ale zrcadlový odraz se nezměnil.

Druhá žena se nervózně zasmála. „Já – vůbec nevím, co na to říct.“

„Já také ne.“ Co se říká, když potkáte svého dvojníka?

„Dost mě to zaskočilo.“ Mladá žena se napřímila. „Ale omluvte mě, ještě jsem se nepředstavila. Jsem slečna Tilsonová. Vychovatelka. Nikdo, koho byste měla znát.“

Rebeka jí podala ruku. „Lady Rebeka Pierceová. Těší mě, že vás poznávám.“ Málem se rozesmála. „Tedy že poznávám sebe samu.“

Slečna Tilsonová jí stiskla ruku.

Poklop se nadzvedl a dolů začal sestupovat nějaký muž.

Uhnuly stranou, aby mohl projít, a slečna Tilsonová se od něj odvrátila.

Když je míjel, pohlédl na ně. „Dámy, měly byste zůstat ve svých kajutách, venku řádí bouře. Ale nemáte se čeho bát. Jídlo vám přinese někdo z posádky.“

Všiml si jejich nápadné podoby?

Počkaly, dokud nezmizel v jedné z kajut na konci chodby.

„Asi bychom ho měly poslechnout,“ prohlásila slečna Tilsonová a otevřela dveře do místnosti, jež byla na první pohled stejně malá jako ta, co obývala Nolan. „Tohle je moje kajuta.“

„Ráda bych si s vámi promluvila,“ pronesla Rebeka spěšně dřív, než jí slečna Tilsonová zmizela z dohledu. „Jsem teď sama. Moje služka má mořskou nemoc a musela si jít lehnout.“

Mladá žena sklopila oči. „Já na moři nikdy neměla žádné potíže. Asi jsem proti ní odolná.“

Stejně jako Rebeka.

„Nechcete si promluvit?“ Rebece se vzrušením

rozbušilo srdce. „Možná přijdeme na nějaké vysvětlení té záhady.“

Slečna Tilsonová zaletěla pohledem do svojí kajuty. „Můžete jít dál, ale mám tu hodně málo místa.“

„Tak pojdte ke mně,“ navrhla Rebeka. „Tam budeme mít větší pohodlí.“

Zamířily do její kajuty a usadily se naproti sobě ke stolku. Malým okénkem dovnitř dopadaly spršky bílé pěny.

Rebeka měla na jazyku: „Jak to, že vypadáte jako já?“ Ale ovládla se a místo toho se zeptala: „Kam máte namířeno, slečno Tilsonová?“

„K jedné rodině v Jezerní oblasti. Vlastně to není rodina, ale dvě malé holčičky, které přišly při nehodě o rodiče. Zatím se o ně stará strýc, nový vikomt Brookmore.“

„To je smutné.“ Rebeka byla skoro dospělá, když jí oba rodiče vzala nemoc.

„A co vy, lady Rebeko? Kam jedete?“ Rebeka zaznamenala, že slečna Tilsonová nemá ani náznak irského přízvuku. Stejně jako Rebeka, která se přízvuku zbavila v internátní škole v Readingu.

„Do Londýna,“ odpověděla.

„Londýn!“ zasnila se slečna Tilsonová. „To je úžasné. Jednou jsem tam byla. Bylo tam tak... živo.“

„To ano.“ Jenže pro Rebeku Londýn představuje vězení. Stane se vězněm lorda Stonecrofta.

Slečna Tilsonová se zatvářila udiveně. „Říkáte to, jako by se vám tam nechtělo!“

Rebeka se jí podívala do očí. „Taky že nechce. Mám se tam provdat.“

Mladá žena nechápavě nadzvedla obočí.

Rebeka přezíravě mávla rukou. „Je to domluvený sňatek. Vymyslel si to na mě bratr.“

„A vy se za toho muže vdát nechcete?“

„Rozhodně ne.“ Napřímila se na židli. Její svatba se Stonecroftem byla to poslední, o čem se jí chtělo mluvit. „Nemůžeme se bavit o něčem jiném?“

„Promiňte,“ omlouvala se slečna Tilsonová. „Nechtěla jsem vyzvídat.“

Rebeka pokrčila rameny. „Možná vám o tom někdy budu vyprávět.“ Naklonila se k ní. „Teď ale mám hlavu plnou otázek. Proč jsme si tak podobné? Čím to může být? Nejsme nějak spřízněné?“

Rozpovídaly se o svých rodičích a předcích, ale nenarazily na nic, co by měly společného. Rodina slečny Tilsonové patřila k chudé venkovské šlechtě. Maminka zemřela při jejím porodu a otec, zlomený žalem, dceru svěřil do péče chův a vychovatelek, až ji nakonec poslal do školy v Bristolu. Když zemřel, musela se postarat sama o sebe. Odjela do Irska, kde začala pracovat jako vychovatelka, a teď mířila na nové místo.

Rebeka byla dcerou anglického hraběte, vlastníčího velké panství v Irsku, ale velkou část života strávila v Anglii v internátní škole.

Rebeka si unaveně povzdechla. „Nejsme o nic blíž k vysvětlení té záhady. Příbuzné nejsme –“

„Ale jsme si podobné jako vejce vejci,“ dokončila za ni větu slečna Tilsonová. „Že by to byla náhoda?“

Na stěně bylo připevněné zrcadlo. Postavily se vedle sebe a zadívaly se do něj.

„Úplně stejné nejsme,“ všimla si slečna Tilsonová. „Podívejte.“

Rebeka měla nepatrně nápadnější přední dva zuby, o něco výraznější obočí a malinko širší oči.

„Jenže pokud bychom zrovna nestály vedle sebe, nikdo si ničeho nevšimne,“ poznamenala slečna Tilsonová.

„Hlavní rozdíl je v oblečení. To je patrné na první

pohled.“ Rebecka se odtrhla od zrcadla a otočila se ke slečně Tilsonové: „Kdybyste si vzala na sebe moje šaty, vsadím se, že nikdo nepozná, že to nejsem já.“

„Neumím si představit, že bych na sobě měla takovou nádheru,“ povzdechla si její dvojnice.

„Tak si je zkuste,“ vyzvala ji Rebecka. „Pojďte si vyměnit oblečení a spolu s tím si prohodíme naše role. Schválně, jestli si toho někdo všimne!“

Slečna Tilsonová odmítavě zavrtěla hlavou. „Přece se nevzdáte tak krásných šatů. Moje jsou úplně obyčejné.“

„Přesně tak. A jsem přesvědčená, že lidé si víc všímají oblečení než jemných rozdílů ve vzhledu. Možná mu dokonce věnují větší pozornost než tomu, jak vystupujete. Mimochodem nechápu, co je špatného na prostých šatech.“

Druhá žena se uctivě dotkla kvalitní vlny, ze které byl ušitý Rebečin cestovní oděv. „Musím přiznat, že bych si moc ráda na sebe vzala něco takového.“

„Tak do toho!“ Rebecka se k ní otočila zády. „Rozepněte mi knoflíčky.“

Svlékly se do prádla a navzájem si pomohly s oblékáním. Slečna Tilsonová stáhla Rebece vlasy do jednoduchého uzlu v týle a Rebecka jí na oplátku vlasy, i na dotek připomínající její hnědou hřívu, vyčesala nahoru a kolem tváře je upravila do rafinovaných kudrlinek.

Zas se postavily před zrcadlo a zasmály se tomu, co uviděly.

Ozvalo se klepání na dveře.

Rebecka mrkla na svoji dvojnici. „Otevřete, jako bych to byla já!“

Slečna Tilsonová se majestátně napřímila a otevřela dveře. Rebecka se mezitím usadila u stolu.

Ve dveřích stál muž, který obratně balancoval

s podnosem s jídlem. „Nesu vám něco k snědku, lady,“ oslovil slečnu Tilsonovou.

Slečna Tilsonová zvedla bradu. „Děkuji.“

Rebeka letmo pohlédla na námořníka a pro jistotu odvrátila tvář.

Slečna Tilsonová kývla směrem k Rebece. „Mám tu na návštěvě slečnu Tilsonovou. Přinesete jí sem jídlo?“

„Samozřejmě.“ Uklonil se, položil podnos na stůl a za chvíli byl zpátky se dvěma dalšími podnosy. „A co vaše služebná, lady?“

Slečna Tilsonová se tázavě podívala na Rebeku, ale ta se tvářila, že neslyší, a tak po chvíli odpověděla: „Potřebuje si odpočinout. Nechte jí jídlo tady, doneseme jí ho.“

Muž se uklonil. „Jak si přejete, lady.“ Odložil oba podnosy na stůl a zmizel.

Po jeho odchodu Rebeka vzhlédla a dívky se na sebe užasle zadívaly.

„Bála jsem se, aby si nevšiml, jak jsme si podobné,“ přiznala Rebeka. „Musel mě přece vidět, když dával jídlo na stůl.“

Slečna Tilsonová zavrtěla hlavou. „Vychovatelka není zas tak důležitá, aby si ji někdo prohlížel, lady Rebeko.“

Na každém podnose ležely dva plátky chleba, kus sýra a korbek piva s víkem. Ženy se pustily do jídla, povídaly si a Rebeka měla brzy pocit, že se znají od nepaměti.

Jako by byly sestry, přestože zcela zjevně příbuzné nebyly.

„Myslím si, že bychom mohly nechat formality stranou,“ navrhla Rebeka. „Připadá mi hloupé bavit se tak strojeně se svým zrcadlových odrazem. Já jsem Rebeka. A vy? Tedy ty?“

Slečna Tilsonová plaše sklopila oči. „Jak myslíš... Rebeko. Já jsem Claire.“

I ona se pomalu uvolnila a znovu se odvážila vyrukovat s otázkou, která jí celou dobu ležela na srdci. „Můžeš mi tedy teď říct, proč se nechceš vdávat, Rebeko?“

Rebeka se zadívala do korbele, který držela oběma rukama, aby nerozlila pivo.

„Když se žena vdá, vzdá se všeho,“ spustila. „Majetku, pokud nějaký má, ale i práva rozhodovat za sebe a dělat si, co uzná za vhodné. Pokud se mám všeho vzdát, mělo by to být kvůli muži, který mě miluje, respektuje moje názory a nebude mě omezovat.“

Zatvářila se rozmrzele. „Viděla jsem ho jen jednou. Hlavně se chtěl na vlastní oči přesvědčit, že jsem mladá a zdravá, abych mu mohla dát dědice.“

Claire se netvářila moc překvapeně. „Je přece normální, že chce dědice, už proto, že má titul a peníze.“

„To má.“ Rebeka si neklidně poposedla.

„Je ten člověk dost bohatý, aby tě dokázal zaopatřit?“ zeptala se Claire.

„Podle všeho ano,“ odpověděla Rebeka. „Musí být, když je ochotný vzít si mě s tak mizerným věnem.“

Claire pokývala hlavou. „A prozradíš mi, kdo je to?“

Rebeka neviděla důvod, proč to tajit. „Lord Stonecroft.“

Claire na ni vrhla tázavý pohled.

„Baron Stonecroft z Gilfordu.“

„Aha. A ty sis představovala vyšší titul, protože tvůj otec byl hrabě.“

„Na tom přece vůbec nezáleží.“

Pak už tomu Claire vůbec nerozuměla. „Vypadal jako surovec? Šel z něj strach?“

Jako surovec nevypadal.

Spíš cítila, že je mu úplně lhostejná.

Hlasitě si povzdechla. „Vlastně ani nevím, co mi na něm vadí. Prostě si ho nechci vzít.“

„Tak ho odmítni.“

Rebeka po ničem jiném netoužila. „Bratr mi vyčítá, že jsem pro něj jen přítěž. Prý nemůže věčně hledat ženicha, který mi bude po chuti – odmítla jsem totiž všechny, které mi navrhl. Když si nevezmu lorda Stonecrofta, vyžene mě prý z domu bez jediného penny.“ Obličej se jí rozpálil hněvem. „Jsem přesvědčená, že to myslí vážně.“ Bez ustání si lámala hlavu, jak se potupnému svazku vyhnout a zároveň neskončit na ulici.

Bohužel ji nic nenapadalo.

Claire se zatvářila soucitně. „To je smutné. Člověk by čekal, že bratr bude mít pochopení. Jste přece jedna rodina!“

Rebeka na ni vrhla zvědavý pohled. „A ty máš nějaké sourozence? Nebo rodinu?“

Claire zavrtěla hlavou. „Jsem úplně sama. Pokud mám nějaké příbuzné, jsou tak vzdálení, že o sobě ani nevíme.“

O důvod víc, aby byla Rebece blízká. „Mně oba rodiče zemřeli,“ svěřila se. „A bratra ani neberu jako rodinu. Prý už mě nechce vidět. Nikdy. I kdyby přijel do Anglie. Řekl mi to naprosto jasně.“

Bratr ji nikdy neměl rád, stejně jako její matku. Možná proto, že jejich otec matku miloval víc než svoje potomky.

Dívky se odmlčely.

Posléze se Claire ozvala. „Myslím si, že máte – tedy máš štěstí, že se můžeš tak výhodně provdat. Moc peněz nemáš, je to tak? Sňatkem jen získáš. Budeš mít vlastní domácnost a děti. Čeká tě život v pohodlí

a budeš do smrti zajištěná, dokonce získáš významné postavení ve společnosti.“

Rebeka před ní uhnula pohledem.

Všechno to byla pravda, ale mělo to jeden háček. Lord Stonecroft sháněl mladou zdravou ženu, která mu porodí potomka a bude ho dobře reprezentovat. Ovšem Rebeka ho vůbec nezajímala jako člověk. Ani se nesnažil předstírat, že by ji rád poznal. Jak se má vyrovnat s tak okázalým nezájmem? Dokáže žít po boku takového necity?

Claire musela vycítit její zoufalství a snažila se ji povzbudit: „Možná to vidíš až moc černě.“

Rebeka nasadila zdvořilý úsměv. „Možná.“

Jako by se domluvily, obrátily list a začaly probírat jiná témata. Knihy. Divadlo. Umění. Hudbu. Claire se občas zaskočila podívat na Nolan, kterou zjevně ani nenapadlo, že má tu čest s někým jiným než s Rebekou.

Povídaly si tak dlouho, až na kraj sestoupila noc a zpěněné vlny potemněly.

Claire se postavila. „Měla bych jít, aby ses mohla trochu prospat. Pomůžu ti ze šatů a pak tě poprosím o to samé.“

Rebeka se zvedla a nechala si rozvázat tkaničky na zádech. Škoda. Cítila se o hodně líp, když si hrála na ženu, jejíž život je ve srovnání s jejím nekomplikovaný, a může být svou paní.

Obrátila se ke Claire. „Co kdybychom zkusily, jak daleko můžeme zajít? Ty budeš spát v mé noční košili na téhle posteli, a já budu dál hrát tebe.“

Mladá žena se zděsila. „Nemůžu po tobě chtít, abys protrpěla noc v takovém nepohodlí!“

„A proč ne? Bude to pro mě dobrodružství. A ty si tady zas trochu pohovíš. Jsem zvědavá, jestli tě Nolan ráno pozná.“

Rebeka vybalila noční košili z hebounkého mušelínu. „Tumáš.“

Slečna Tilsonová se opatrně dotkla přepychové látky. „Jak myslíš. Jestli o to hodně stojíš.“

„Moc o to stojím,“ prohlásila rozhodně Rebeka a pomohla slečně Tilsonové z šatů. „Opravdu mi na tom záleží.“

Ráno se moře ještě víc rozběsnilo a nízké mraky se zbarvily zlověstnými odstíny šedé. Rebeka přemluvila Claire, ať si nechá její šaty a dál hraje noblesní dámu. Nolan, bezvládně ležící na lůžku, ani členové posádky, kteří se o ně starali, nepojali sebemenšího podezření, že by se něco změnilo. A kupodivu si nevšimli ani jejich podoby, přestože mladé ženy trávily většinu času vedle sebe.

Určitě se na tom podepsalo i to, že na lodi zavládla panika. Blíží se bouře, znělo ze všech stran, dámy musí zůstat v podpalubí.

Rebeku s Claire s postupem času začalo zajímat výhradně počasí. Z kajuty vycházely, jen aby dohlédly na Nolan, která tak trpěla, že nezareagovala, ani když za ní přišla Rebeka v šatech své přítelkyně.

Později odpoledne bouře propukla plnou silou a vlny si s lodí pohazovaly jako s ořechovou skořápkou.

„Pomalů bychom se měli blížit ke břehu,“ snažila se Rebeka uklidnit Claire, a možná i sebe samu.

„Pokud to loď zvládne.“ Claire byla bledá jako stěna.

Náhle se seshora ozvaly výkřiky, dusot nohou, ohlušující rána a kajuta se prudce rozhoupala. Ženy se chytily za ruce a rázem pustily z hlavy něco tak malicherného, jako svůj převlek.

Muž, který kolem nich prošel předchozího dne,

bez zaklepání rozrazil dveře. „Utíkejte nahoru!“ přikázal jim tónem nestrpícím odmluvy. „Musíme opustit loď. Nic si s sebou neberte.“

Rebeka ho ignorovala a sáhla po váčku, ve které měla všechny peníze. Když dorazily ke schodům, strčila ho do ruky Claire. „Tumáš, vezmi to. Hned jsem u tebe. Musím ještě dojít pro Nolan.“

Claire si váček zavěsila na zápěstí.

„Slečno!“ zakřičel muž. „Musíme okamžitě pryč.“

„Přijdu hned,“ houkla na něj Rebeka.

Spěchala k Nolan, ale ve dveřích kajuty ji zastavil muž z posádky. „Odmítá odejít,“ vyštěkl. „Honem nahoru.“

Rebeka se kolem něj protáhla a rozeběhla se ke služebné. „Nolan! Pojdte se mnou.“

Starší žena se stočila do klubíčka a přitiskla se ke stěně. „Nepůjdu. Je mi zle. Nechte mě na pokoji.“

„Slečno, honem!“ volal námořník. „Nemáme čas!“

„Přece ji tady nemůžu nechat!“

Odtáhl ji ven z kajuty a prakticky ji odnesl k lodním schůdkům.

Na palubě lilo jako z konve a nebylo vidět na krok, takže jen vytušila chaos, jaký tu panoval. Stožár se rozlomil vedví a ležel na palubě jako spadlý strom, omotaný lanovím a plachtami.

„Ke člunům!“ zavelel muž a rozeběhl se napřed.

Následovala ho a ještě stačila zahlédnout Claire s nějakým džentlmenem u zábradlí. Loď se náhle ponořila a přes palubu se převalila vlna. Rebeka měla pouhou vteřinu na to, aby se chytila lana, jinak by ji voda spláchla do moře. Když vlna zmizela a vzhlédla, slečna Tilsonová i džentlmen byli pryč.

Její průvodce ji vzal za paži. „Pojdte, slečno. Nesmíme ztrácet čas.“

Táhl ji s sebou na bok lodi, kde se shromáždili

ostatní cestující i členové posádky a snažili se sešplhat do člunu s vesly, spuštěného na vodu. Claire mezi nimi nebyla. Rebeka se rozhlédla po moři, ale nikde ji neviděla. Claire, džentlmen i Nolan byli pryč.

Rebeku kdosi nadzvedl nad bok lodi, pod kterým se houpala veslice, a za chvíli pod sebou ucítila dřevěnou podlahu člunu.

Člun se rychle plnil. Rebeka se tiskla k ženě objímající dvě děti. Nohy jim cachtaly ve vodě a z nebe se řinuly proudy vody. Námořníkům se nějakým zázrakem podařilo odrazit se od mateřské lodi a ze všech sil veslovali ke břehu, jenž se před nimi začal rýsovat. Rebeka napjatě pozorovala, jak se k němu pomalu blíží. Už byl skoro na dosah.

Uslyšela za sebou ženský křik.

Otočila se a ještě stačila zahlédnout, jak se jejich loď tříští o skály. Zároveň veslice na cosi narazila a převrhla se.

Rebeku pohltila ledová voda.

DRUHÁ KAPITOLA

Zpráva o ztroskotání lodi na pobřeží u Moelfre se donesla ke sluchu vikomta Garreta Brookmorea, když čekal v hostinci v Holyhead na poštovní loď, kterou měla přijet vychovatelka jeho neteří. Několik lidí neštěstí údajně přežilo a Garret považoval za svou povinnost rozjet se do Moelfre, aby se na vlastní oči přesvědčil, zda mezi nimi není slečna Claire Tilsonová.

Život se mu poslední dobou od základů změnil. Ještě před rokem čekal v Bruselu se svým plukem na bitvu, která se odehrála o něco později u Waterloo. Celých deset let vedl válku proti Francouzům. Pak se však dozvěděl, že jeho bratr zahynul i s manželkou při nehodě kočáru a musel se vrátit do Anglie, aby převzal bratrův titul i všechny povinnosti s tím spojené. Dost ho to zaskočilo, neboť na něco takového nebyl vůbec připravený. Staršího bratra od narození vychovávali k tomu, aby se z něj jednou stal vikomt. John byl plavovlasý andílek, který v otcových očích nebyl schopný udělat nic špatného, kdežto od Garreta nikdo nic nečekal a bralo se jako samozřejmost, že jednou vstoupí do armády.

A teď měl syn, od kterého se nic nečekalo, řídit panství. Účastnit se zasedání v parlamentu a postarat se o dvě osiřelé neteře. O Pamelu a Ellen, kterým

bylo devět a sedm, se ještě před časem starala vychovatelka, která sloužila dlouhá léta v rodině jejich matky, ale nelítostný osud jako by stále neměl dost. I ona zemřela.

Jak to tak mladé dívky unesou? Nenaložil jim toho osud na útlá bedra příliš? Matka, otec a pak vychovatelka. V péči podivínského strýce, jehož srdce zůstalo u mužů z jeho pluku. Garret viděl tisíce mrtvých, ale něco tak krutého ještě nezažil.

Když se dozvěděl, že zemřela i vychovatelka, pobýval právě v Londýně, kde se snažil dostat svým společenským závazkům. Zkontaktoval agenturu, jejímž prostřednictvím najal novou vychovatelku, hodil za hlavu povinnosti v hlavním městě a vrátil se do Westmorlandu na rodinné panství, aby se pozdravil s neteřemi a přivítal novou vychovatelku. Sotva však dorazil do Brookmore, dostal zprávu od agentury, že má očekávat slečnu Tilsonovou, která je na cestě z Irska do Holyhead.

Co když se při té tragédii na moři utopila? Jak to vysvětlí malým neteřím? Že zemřela další vychovatelka, která se o ně měla starat? Naskočila mu husí kůže.

Rozjel se do Moelfre a na místě se vyptával, kde by našel trosečníky z potopené lodi. Poslali ho do oblíbeného místního hostince U bažanta.

Hned u vchodu ho vítal majitel hostince. „Zdravíčko. Sháníte nocleh?“

„Hledám ženu, která cestovala na lodi, co ztroskotala,“ odpověděl po pravdě Garret.

Muž se zachmuřil a zavrtěl hlavou. „Taková tragédie! Bohužel skoro čtyřicet lidí se pohřešuje. Přežilo jen jedenáct.“

To moc slibně neznělo. „Jmenuje se slečna Tilsonová. Claire Tilsonová.“

Na tváři hostinského se objevila úleva. „Ach tak, slečna Tilsonová! Ano, ta je u nás.“

Garretovi spadl kámen ze srdce. „Můžu ji vidět?“

„Samozřejmě.“ Hostinský mu naznačil, ať ho následuje, a pustil se po schodech nahoru. „Od té doby, co ji sem přinesli, leží v horečkách. Prý ji z vody vytáhli místní chlapi. Pokojská říkala, že dnes je na tom o něco líp. Jen nevím, jestli bude vzhůru.“

„Chápu.“

Hostinský zaklepal na dveře na konci schodiště a objevila se v nich hlava pokojské. „Slečna Tilsonová má návštěvu.“

Žena se usmála a otevřela dokořán. Ani jeden z nich se nezajímal, kdo je.

Přistoupil k posteli a žasl. Očekával starší ženu ve věku předchozí vychovatelky, ale slečna Tilsonová vypadala, jako by sama ještě chodila do školy. Měla dokonalou hebkou pleť, výrazné rysy a hnědé vlasy v odstínu lískového ořechu volně splývaly po bílém polštáři. Jak asi bude vypadat, až otevře oči? Hořel zvědavostí.

Otočil se k hostinskému. „Budu potřebovat pokoj.“

„Samozřejmě, pane, rád vás ubytuju,“ odpověděl muž. „Půjdete se mnou? Ukážu vám váš pokoj.“

Nechtělo se mu opustit slečnu Tilsonovou, když ji konečně našel. „Zůstanu tady, dokud se neprobudí. Aby o mně věděla.“

Určitě bude rozrušená, když se probudí na neznámém místě poté, co se málem utopila.

Hostinský vzal do ruky Garretův kufr. „Hodím vám zavazadlo do pokoje a přinesu vám sem klíč, jestli vám to tak vyhovuje.“

Garret pokýval na souhlas hlavou.

Pokojská se nesměle ozvala. „Smím odejít, pane? Mám velký hlad. Můžu si dojít pro něco k jídlu?“

Hostinský se tázavě podíval na Garreta.

„Proč ne?“ Garret by nikdy nenechal hladovět ženu, a tak u postele krásné neznámé osaměl. Uvědomil si, že teď za ni přebírá zodpovědnost.

Uplynula asi hodina, kterou strávil sám se svými myšlenkami. Hlavou mu vířilo, co všechno musí udělat, až se vrátí domů na panství, a přemýšlel o tom, jak stihne ještě náročnější povinnosti v Londýně. Mnohem radši by pochodoval se svými muži po prašné cestě někde v cizině na místo, kde je čeká další bitva. Stýskalo se mu po nich. Dělal si o ně starosti. Válka skončila, Napoleona uklidili na Svatou Helenu a pluky byly rozpuštěné.

Má ale smysl toužit po něčem, co je nedostižné? I kdyby bratr nezemřel, život v armádě se dramaticky změnil.

Přijel do Holyhead hlavně proto, aby utekl před novými povinnostmi a smutkem, který ho pronásledoval na každém kroku. Potřeboval čas na přemýšlení. Klidně mohl místo sebe poslat někoho, kdo by ho zastoupil a doprovodil vychovatelku na panství.

Vstal, když hostinský přinesl klíče. Když znovu usedal na židli vedle postele, oči slečny Tilsonové – překvapivě ořechově hnědé – se prudce rozevřely.

„Kde to jsem?“ vypravila ze sebe chraptivě.

Nalil jí do sklenice vodu ze džbánu na nočním stole. „Jste v bezpečí, slečno Tilsonová,“ uklidňoval ji. „V hostinci v Moelfre.“

Nadzvedla obočí a zatvářila se zmateně. „Slečna Tilsonová,“ zašeptala. „Claire.“

Pomohl jí posadit se a podržel jí sklenici u úst. „Já jsem lord Brookmore.“ Pořád si na to nemohl zvyknout. Brookmore byl přece jeho bratr! „Váš nový zaměstnavatel.“

Dlouze se na něj zadívala a v jejím pohledu se svářely emoce. Zmatek, hrůza, smutek a posléze pochopení.

Srdce se jí divoce rozbušilo. Tohle není jen další horečnatá noční můra, to se jí nezdá! Dotýká se jí cizí muž, pomáhá jí, aby se mohla napít. Jakmile uhasila prahnoucí žízeň, uvědomila si, že má na sobě jen tenkou noční košili, a zděsila se. Kdo ji do ní oblékl? Čí je? Copak přišla i o šaty, které měla na sobě? Šaty, které patřily Claire Tilsonové? Hrdlo se jí stáhlo bolestí. Claire. Nolan. A všichni ti ostatní chudáci.

Odtáhla se od cizince. Odložil sklenici s vodou na stolek a uvelebil se zas na židli.

Tvrdí, že je Claiřin nový zaměstnavatel, a má ji za chudou vychovatelku, protože netuší, že tu smetla smrtící vlna. Se svým větrem ošlehaným obličejem a svalnatou postavou nevypadá zrovna jako muž, který pečuje o děti. Spíš jako dobrodruh. Jasně modré oči jí pronikaly k rozbolavělé duši, zdálo se jí, že si v ní snaží číst. Tmavé přerostlé vlasy měl rozčuchané, jako by cválal přes pole a louky na divokém hřebci. Modravý nádech na výrazné bradě navozoval dojem lehké zhýralosti.

Začala se rozhlížet po pokoji. Jak se tu ocitla v pánské společnosti? Nikdy předtím nebyla sama s mužem v ložnici, natož oblečená jen do noční košile.

„Co –“ Hrdlo se jí sevřelo a ztěžka polkla. „Co tady děláte?“

Upřel na ni pohled pronikavých modrých očí. „Dozvěděl jsem se, že loď, na které jste cestovala, ztroskotala, a tak jsem přijel, abych zjistil, jestli jste... přežila.“

Ta loď. Před očima se jí znovu objevila vlna, jež

pohltila Claire. Zás ucítila, jak veslice naráží na skály, a padá do vody.

Zachvěla se a opět se posadila, ale tentokrát si přitáhla pokrývku až k bradě. Kůže jí páčila v místech, kde se jí dotýkal.

Vzhlédla k němu. „Kolik lidí přežilo?“

„Podle hostinského jedenáct.“

Jen dalších deset? Co žena s dětmi? Smetlo je to do moře jako Claire a džentlmena vedle ní? V očích jí zaštipaly slzy.

„Panebože.“ Zakryla si tvář rukama a rozeštkala se.

Cítila, jak ji pozoruje, přestože mlčel. Jak trapné, tahle se přestat ovládat! Nikdy předtím se jí nic takového nestalo.

Snažila se vzchopit, až konečně zvedla hlavu a několikrát se zhluboka nadechla.

Mlčky vytáhl z náprsní kapsy kapesník a podával jí ho. Utřela si jím tvář zmáčenou slzami.

Kapesník byl zahřátý od jeho těla.

„Děkuji.“ Natáhla se, aby mu promáčený kapesník vrátila, ale zarazila se a nepřírozně se zasmála.

„Já – dám ho vyprat.“

Jak mohla říct něco tak hloupého! Jak ho asi dá vyprat? Nemá peníze, oblečení, vůbec nic.

Samozřejmě by mohla prokázat svou totožnost. Napsat do Londýna, co se jí stalo. Lordu Stonecroftovi. Kdo jiný by jí v Londýně pomohl? Ale proč by ho žádala o pomoc, když před ním chce utéct? Radši by se utopila, než by mu plodila děti jako nějaká klisna!

Lord Brookmore se od ní odvrátil.

Měla by mu říct, že není Claire Tilsonová a že viděla na vlastní oči, jak vychovatelku jeho neteří pohltilo moře.

Proč si radši nevzalo ji? Claire byla nezávislá. Měla práci, kterou si vydělávala na živobytí, ale i naději, že jednoho dne potká muže, který ji bude milovat. Byla na tom mnohem líp než Rebeka, kterou čekaly jen nemilosrdné manželské okovy. Proč jim osud nedovolil, aby si vyměnily místo ve smrti stejně snadno jako šaty?

Vrhla kradmý pohled na lorda Brookmorea a srdce se jí zas rozbušilo.

Má ji za Claire, patrně jediného člověka, který znal její pravou totožnost.

Nemohla zemřít ve vodních hlubinách, i když by takovou smrt uvítala. Může jí však být útěchou, že dostala šanci prožít život své nové přítelkyně.

Utéct osudu.

Lord Stonecroft pro ni truchlit nebude, jen bude trochu rozmrzelý, že musí sehnat jinou plodnou klisnu. A bratrovi její údajná smrt bude úplně lhostejná, ještě bude rád, že mu zůstane věno.

Zahlodal v ní pocit viny. Není od ní hezké, že chce podvést muže, který se o ni tak vzorně stará. Hezky mu oplátí jeho starostlivou péčí!

Ale nepotřebuje snad lord Brookmore vychovatelku? Mohla by ji zkusit zastoupit, přece to nemůže být tak těžké! Určitě to zvládne a pomůže jemu i malým dívkám.

„Asi jsem měla horečku,“ pronesla. „Moc si toho nepamatuju, jen –“ Jen to, že si ji vzala zpěněná ledová voda a čekala, že umře. „Jen že jsme ztroskotali,“ řekla nahlas.

Zas se na ni zadíval. „A já vím jen to, že vás zachránili a onemocněla jste.“

„Pořád se mnou počítáte jako s vychovatelkou vašich neteří?“ Byla v ní malá dušička.

„Jestli se na to cítíte, samozřejmě.“ Měl odměřený

hlas, hluboký a mužný. „Jestli však potřebujete delší dobu na zotavenou –“

„Je mi už docela dobře.“ Na důkaz svých slov se napřímila.

„To jsem rád.“ Postavil se. „Pošlu vám sem pokoj-skou, aby vám donesla něco k snědku. Určitě máte hlad.“

Neuvědomovala si, že by trpěla hladem, ale při zmínce o jídle jí hlasitě zakručelo v žaludku. „Děkuji, pane.“

Jen kývl hlavou. „Jestli jste schopná cesty, můžeme hned zítra vyrazit na moje panství do Brookmore House.“

Radši co nejdřív, i když jaká je pravděpodobnost, že by ji poznal někdo z ostatních, co přežili? Přece ji už museli identifikovat. „Zítra budu připravená k odjezdu. Určitě to zvládnou.“

Spokojeně pokýval hlavou. „To jsem rád. Pokud budete cokoliv potřebovat, slečno Tilsonová, neváhejte a řekněte si o to. Postarám se, aby vám nic nechybělo.“

Potřebuje spoustu věcí, vždyť přišla o všechno! Nejradši by je hned začala vyjmenovávat, ale neumí si představit, že by se takhle zachovala Claire.

„Děkuji, pane,“ zamumlala tedy zdrženlivě.

„V tom případě vás opustím, slečno Tilsonová.“

„Dobře, pane,“ odpověděla.

Sotva zmizel z místnosti, zmocnil se jí neklid. Odhodila pokrývku a vylezla z postele. Dřevěná podlaha studila a nohy se pod ní podlamovaly, ale podařilo se jí dojít k oknu. Vyklonila se do ulice s upravenými bíle natřenými domky, lesknoucími se v paprscích zapadajícího slunce. Kolem rachotily vozy a kočáry a vesničané pospíchali za prací, jako by to byl den jako každý jiný.